

stille. Der hørtes over hele den vide Slette ingen anden Lyd end en flerstemmig Sang fra et Selskab, som drog gennem Skoven et Sted langt borte.

Hestene begyndte at nyse, og Damerne trak deres Skulderstykker tættere om sig. Samtalen, der et Øjeblik var gaaet istaa, fik fornyet Liv ved en Flok Krøndyr, der stod og græssede nær ved Vejen. De to gamle Frøkner Israel greb nemlig heraf Lejligheden til at fortælle en Historie om en svensk Student fra Lund, der havde indgaaet Væddemaal om at opløbe et Rudel af dette Kongens Vildt og indfange et bestemt Dyr i Flokken, men som efter en Times vild Jagt gennem Skoven styrtede død om med et sprængt Hjerte.

„Tror Damerne virkelig paa den Krønike?“ spurgte Eybert smilende. „Jeg kan erindre, at jeg hørte den som Dreng; men jeg havde — ærlig talt — allerede den Gang ingen Tillid til den.“

I Munden paa hinanden indestod Frøknerne Israel for Beretningens Sandhed. De havde i sin Tid begge læst den i „Dagen“.

„Med al Respekt — jeg tvivler alligevel,“ drillede Eybert. „Selv en halvgal Svensker vilde neppe komme paa en saa forrykt Ide eller vilde i hvert Fald inden ret længe have løbet sig Besindighed til og sparet sit Hjerte.“

Paa Per, som havde følt sig personlig berørt af Fortællingen, virkede disse Ord som en tilkastet Handske.

„Jeg finder, at Historien lyder meget troværdig,“ sagde han.

Paa Grund af hans forudgaaende, langvarige Tavshed og den udæskende Tone, hvori han talte, vakte Bemærkningen nogen Studsen.

„Naa, saa De — Hr. Sidenius! — hører i dette Tilfælde ogsaa til de troende,“ bemærkede Eybert.

„Jeg tror,“ svarede Per, „at hvad en Mand med en Smule Agtelse for sig selv har foresat sig, det gennemfører han — koste hvad det vil!“

Ved disse Ord søgte hans Blik Jakobe, der, da hun mærkede det, straks saae til den anden Side.

„Det lyder jo meget smukt og navnlig saare mandigt,“ svarede